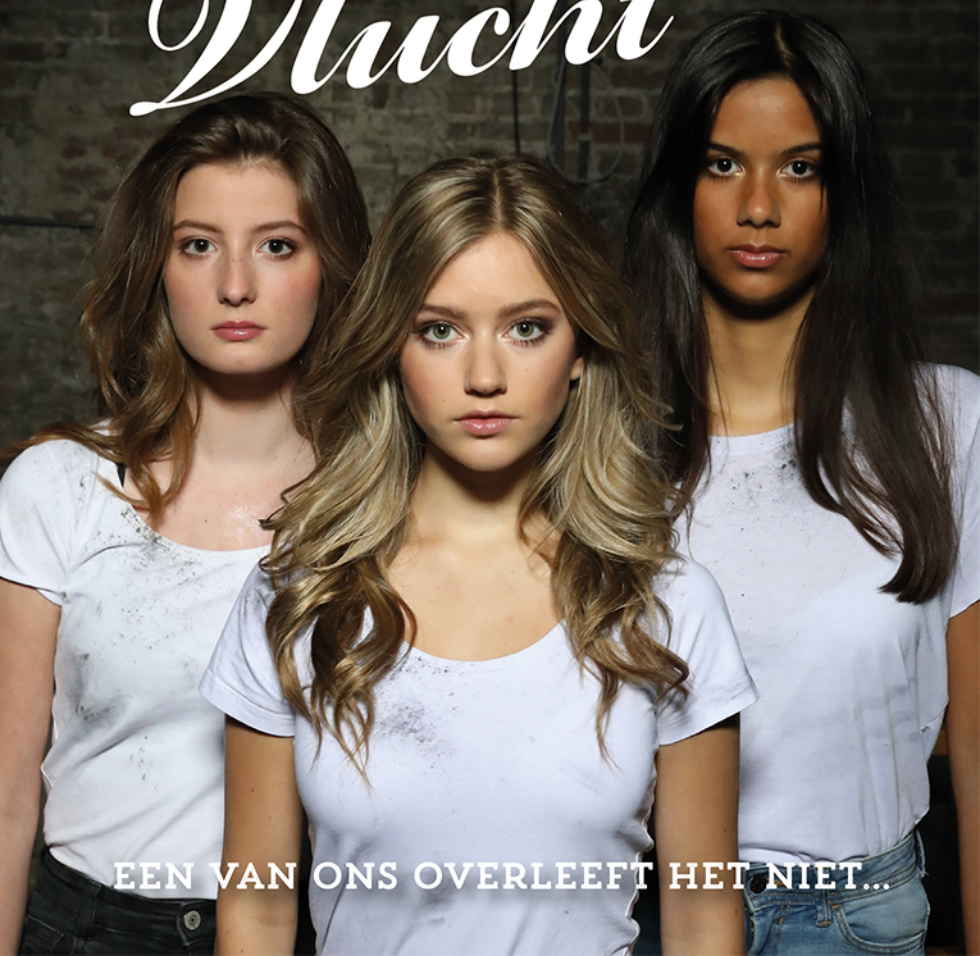

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Vlucht

EEN VAN ONS OVERLEEFT HET NIET...

Waarschuwing!

De volgende beelden kunnen als zeer schokkend worden ervaren. De politie heeft geprobeerd dit materiaal te verwijderen, maar de uiterst heftige beelden zijn in een paar uur tijd viral gegaan. Jongeren over de hele wereld hebben het gefilmde materiaal massaal gedeeld. Sommige filmpjes zijn in een paar dagen tijd meer dan tien miljoen keer bekeken. Een compilatie van het materiaal is gisteravond uitgezonden bij de Amerikaanse *Tonight Show*. Buitenlandse media spreken van een gruwelijk experiment. Netflix heeft al aangekondigd een serie te willen maken van het verhaal.

In die allerlaatste milliseconde gebeurt er van alles. Alsof de rest van mijn leven zich in dit moment probeert te proppen. Ik hoor het akelige gefluit van de kogel die door de lucht op me toesnelt. Ik zie alle details in de kamer verdwijnen, tot ik alleen nog maar mezelf zie staan.

Mijn naam op de briefjes. Het stond er echt. Dit gebeurt echt.

Flarden van geluiden schieten door mijn hoofd. Gegil. Huilen. Iemand die schreeuwt.

Alle angst van de afgelopen dagen komt naar buiten. God, alstublieft, help me. Ik wil vluchten. Wegrennen. Maar het lukt niet. Je kunt in een milliseconde heel veel denken, maar bijna niets doen. Het laatste wat ik voel is de punt van de kogel die mijn huid raakt en zich een weg door mijn schedel boort.

Vreemd genoeg doet het geen pijn. Het is de zachtste aanraking die ik ooit heb gevoeld. Jullie hoeven niet bang te zijn, wil ik roepen.

Maar ik val.

Dwars door het licht dat op me valt.

En vergeet alles.

Zelfs wat ik nu denk.

Evi

Maandag 22 november

Dagen: -2

Ik ben 'm kwijt. Niet een beetje kwijt, maar écht kwijt. Zo kwijt dat ik hem misschien wel als vermist moet opgeven. Stel je voor dat hij nu bloedend en zwaargewond in een greppel ligt, terwijl hij zich wanhopig afvraagt waar ik ben gebleven.

Vast niet, Evi. Je kent Tommie...

Waarschijnlijk rent hij nu achter een konijn aan en is hij compleet vergeten dat ik besta. Toen ik de riem losmaakte ging hij er als een speer vandoor. Ik heb hem denk ik wel duizend keer geroepen, maar natuurlijk luisterde hij niet, waardoor ik van het pad af moest gaan.

Mijn adem komt als wolkjes uit mijn mond en mijn vingers doen pijn van de kou. Het is doodstil in het bos, op het breken van takjes onder mijn voeten na. Waar is die hond gebleven? Behoedzaam loop ik door de drassige laag bladeren. Ik heb het deel van het duingebied dat bestemd is voor bezoekers allang achter me gelaten. Hoog boven me

schemert het laatste restje daglicht boven de boomtoppen. In het afgelopen halfuur is de lucht veranderd van donkerblauw naar paars in de steeds zwarter wordende avond.

Had ik mijn telefoon maar bij me. Maar mijn batterij was helemaal leeg doordat ik de hele middag *Outer Banks* had gekeken op Netflix.

Ergens in het struikgewas klinkt geritsel.

'Tommie?'

Maar het geluid houdt zich weer stil, alsof het ook geschrokken is van zichzelf.

Ik adem diep in en uit. Het bos ruikt verrot, naar donkere, vochtige dingen. Ik heb dit uitgestrekte natuurgebied achter de duinen nooit fijn gevonden. En al helemaal niet na die verhalen over de...

Ergens in de verte klinkt geblaf.

'Daar ben je!' roep ik opgelucht. 'Ik ben hier!'

Het geblaf stopt.

'Nee, niet weggaan, please. We gaan naar huis!'

Ingespannen tuur ik in de richting van het geluid, op zoek naar een grote, bruine hond. Ik zie de schemering bewegen. Iets glipt tussen de bomen door en komt naar me toe. Maar de schaduw lijkt veel groter dan Tommie.

Mijn mond wordt droog en automatisch doe ik een paar stappen achteruit. W-wat...?

Dan schiet Tommie uit het struikgewas tevoorschijn en springt met zijn vieze poten tegen me op.

'Shit, Tommie, af!' sis ik met mijn hart in mijn keel. 'Waar was je? Dat mag je echt nooit meer doen, snap je dat?'

Tommie kwispelt en rent rond mijn benen. Hij is zich van geen kwaad bewust.

Snel klik ik de riem aan zijn halsband vast. 'We gaan naar huis.'

Meteen spurt Tommie door de varens in de richting van

het pad. Hij trekt zo hard aan de lijn dat ik hem amper nog kan vasthouden.

‘Doe nou eens normaal,’ roep ik. ‘Ik heb het echt helemaal met je gehad.’

Misschien voelt hij zich toch schuldig, want voor één keer luistert hij en komt hij netjes naast me staan.

‘Brave hond,’ mompel ik.

Gespannen werp ik een laatste blik over mijn schouder. Het bos is nog donkerder geworden. Een stukje verderop staan een paar hoge dennenbomen. Ze bewegen zachtjes in de wind, hun grillige takken tekenen zich zwak af tegen de avondlucht. Het heeft iets engs, alsof ze leven.

Ik merk dat ik kippenvel op mijn armen heb en besef dat ik nog steeds bang ben. In een opwelling, uit schaamte voor mijn idiote gedrag misschien wel, steek ik mijn middelvinger op naar de schemering.

‘Fuck you,’ roep ik.

Tommie kijkt me niet-begrijpend aan. Opeens moet ik heel hard om mezelf lachen. Straks ga ik tegen elke boom die ik tegenkom praten, lekker gestoord.

Met een grijns trek ik Tommie met me mee. ‘Kom,’ zeg ik. ‘We gaan naar huis. Ik ben er klaar mee.’

Tegen de tijd dat we de keuken binnen stappen, is het helemaal donker. Ik buk en pruts met twee handen de sluiting van Tommies riem los. Het is stil in huis. Tommies nagels tikken op de plavuizen als hij naar zijn mand sjokt en languit gaat liggen. Binnen een paar tellen ligt hij te slapen.

Kon ik dat maar...

Ik gooi mijn jas over een stoel en knip alle lichten in de keuken aan. Elke keer als ik hier alleen ben, valt het me weer op hoe somber en kil het huis eigenlijk is. Mijn vader stuurde vanmiddag een appje dat hij bij Sabine bleef

slapen en dat er geld in het laatje naast het fornuis lag voor pizza's. En of ik Tommie wilde uitlaten.

Het begint bijna een gewoonte te worden...

Ik heb helemaal geen zin in weer een pizza. Van mij mag mijn vader zijn stomme rotgeld houden. Een voor een trek ik de keukenkastjes open, totdat ik een zak paprika-chips heb gevonden. Snel werk ik de halve zak naar binnen en ik drink wat cola light uit de fles. Als toetje eet ik twee roze koeken.

Zonder de troep op te ruimen loop ik naar boven. Door de kiertjes van Max' slaapkamerdeur stroomt licht. Waarschijnlijk zit hij achter zijn PlayStation.

'Ik ben weer terug!' roep ik.

'Jammer,' antwoordt hij.

Ik overweeg om iets stoms terug te zeggen, maar denk me. Wat schiet ik ermee op? Dan hebben we weer ruzie. Vroeger stonden Max en ik aan dezelfde kant. Maar het lijkt wel of we elkaar de laatste tijd steeds minder goed begrijpen. Ik hoop dat hij dit jaar slaagt voor zijn eindexamen en ergens ver weg gaat studeren.

Met een zucht loop ik naar mijn slaapkamer aan de achterkant van het huis. Als eerste check ik mijn telefoon die op het bureau aan de oplader ligt. Een berichtje van Lois.

Help wat is het hw voor ak?

Ik kan het nergens vinden...

Ik app terug:

Haha mnu

**Alle opgaven van hfdst 3,
we moeten t inleveren** 🙄

Ze stuurt niks terug. Ik wed dat ze nu aan het eten is, vrolijk lachend met haar ouders en twee jongere zusjes aan tafel. Ze komt uit zo'n gezin met ouders die altijd samen naar haar volleybalwedstrijden komen kijken. En waar in de kerstvakantie nooit tijd is om iets met vriendinnen af te spreken omdat ze dan altijd iets met elkaar doen.

Ik open mijn Insta en like alles wat ik tegenkom. Al snel begint het te vervelen. Het is pas halfzeven. Ik zit nog de hele avond met de stilte en mezelf opgescheept. Ik draai een rondje op mijn bureaustoel en leun verveeld achterover. Mijn twee ramen staren me aan als een paar zwarte ogen. Ik staar terug. Het lijkt net of de wereld aan de andere kant van mijn raam niet meer bestaat, zo donker is het buiten.

Vlug loop ik ernaartoe. Voordat ik de gordijnen dichttrek, kijk ik nogmaals naar buiten. Ik druk mijn neus plat tegen het glas. Heel vaag kan ik wat contouren onderscheiden. Het bos dat zwart en massief omhoogrijst na ons tuinhek. Het wandelpad dat als een donkergrijs lint tussen de bomen verdwijnt. Ergens in de verte meen ik een oranje puntje te zien opglorie. Een sigaret? Dan is het verdwenen. Waarschijnlijk iemand die zijn hond uitlaat of zoiets.

Toch voel ik me onbehaaglijk. De uitgestrekte avond en stilte hebben iets dreigends, alsof er iets heel ergs gaat gebeuren.

Ja, Evi, slimmerd, als je nu je huiswerk niet gaat maken dan heb je morgen een groot probleem bij AK...

Heel even blijf ik nog staan, dan trek ik met een ruk de gordijnen dicht. Ik kan inderdaad maar beter mijn AK-opgaven maken.

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2020 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodellen: Sterre Koning, Bruna Dingeman, Noa Ahmadali

Visagie covermodellen: Shiona Franke

Foto's binnenwerk: Berlinda Koning, Bruna Dingeman, Noa Ahmadali,

Shutterstock

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5393 8 (e-book 978 90 261 5394 5)

NUR 284, 285